

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У. 11522/15
30.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиље АА из ..., ..., коју заступа Звездан Кнежевић, адвокат из Лесковца, Стојана Љубића 12/12, ради поништаја решења туженог Министарства пољопривреде и заштите животне средине, број 320-02-01069/2015-09 од 23.06.2015. године, у правној ствари доделе подстицајних средстава, у нејавној седници већа, одржаној 30.11.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства пољопривреде и заштите животне средине, Београд, број 320-02-01069/2015-09 од 23.06.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Министарства пољопривреде и заштите животне средине, Управе за аграрна плаћања, Шабац, број 320-02-49245/2014-03 од 11.12.2014. године, којим је одбијен њен захтев за остваривање права на подстицаје у сточарству за квалитетне приплодне млечне краве у 2014. години, јер на свом пољопривредном домаћинству није у законском року до 31.03.2014. године пријавила врсту и број животиња, односно сточни фонд за 2014. годину.

Тужбом, поднетом дана 03.08.2015. године, коју је, по налогу Суда, уредила поднеском достављеним Суду дана 10.12.2015. године, тужиља оспорава решење туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, наводећи да је благовремено, дана 20.03.2014. године поднела захтев за обнову и промену сточног фонда, о чему је, као доказ, уз тужбу доставила потврду Министарства финансија Републике Србије, Управе за трезор, Експозитуре Бојник, број 320-15/9-2015-058-001 од 17.07.2015. године. Предлаже да

Суд, у спору пуне јурисдикције и да, након одржане јавне расправе, уважи тужбу, поништи оспорено и првостепено решење и усвоји захтев тужиле за остваривање права на подстицаје у сточарству за квалитетне приплодне млечне краве у 2014. години, или да уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета управног поступка и одговор на тужбу, у коме наводи да остаје у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд налази:

тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења, првостепено решење је правилно и на закону засновано, јер из списка предмета произлази да на пољопривредном газдинству тужиле није благовремено пријављена врста и број животиња, односно сточни фонд за 2014. годину, будући да је наведена пријава, односно промена ХИД-а извршена тек након 31.03.2014. године. У образложењу оспореног решења тужени орган је цитирао одредбе чланова 7. став 1. и члана 20. став 1. тачка 2) Закона о подстицајима у пољопривреди и руралном развоју, одредбу члана 13. став 1. Правилника о начину остваривања права на подстицаје у сточарству за квалитетна приплодна грла, након чега је закључио да тужила не испуњава услов из члана 20. став 1. тачка 2) наведеног Закона, за признавање траженог права, због чега је жалбу одбио, применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку. У оцени жалбених навода тужиле, тужени орган је навео да они нису од битног значаја у овој управној ствари и да не утичу на измену чињеничног и правног стања, а самим тим ни на правилност и законитост првостепеног решења.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), прописано је да образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

По оцени Управног суда, оспорено решење је донето повредом правила поступка из цитиране одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени орган није дао јасне разлоге због којих није прихватио доказе приложене уз жалбу, а посебно потврду Управе за трезор, Филијале Лесковац, Експозитуре Бојник, број 320-3/160-058-2014-001 од 25.03.2014. године, којом се потврђује да је пољопривредно газдинство тужиле извршило обнову регистрације за 2014. годину. Како тужени орган овај доказ није ценио, по оцени Суда, није дао јасне, ни довољне разлоге за закључак да жалбени наводи не утичу на измену чињеничног стања и да

нису од битног значаја у овој управној ствари. Притом, Суд налази да је правилност утврђеног чињеничног стања доведена у сумњу и доказом који је тужила приложила уз тужбу, а то је потврда Министарства финансија, Управе за трезор, Експозитуре Бојник, број 320-15/9-2015-058-001 од 17.07.2015. године, у којој је јасно наведено да је тужила поднела захтев за обнову и промену сточног фонда у законском року и то дана 20.03.2014. године, али да је, због великог броја пристиглих захтева, упис података вршен са датумом из априла месеца, што је исправљено уз бази података.

Одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Полазећи од изнетих норми, а имајући у виду захтев тужиоца да се у овој ствари одржи усмена јавна расправа, Суд је нашао да њено одржавање није обавезно, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења Суд могао да цени на основу стања списка предмета, при чему је имао у виду да би се одржавањем усмене јавне расправе одуговлачио судски поступак и да би то изискивало трошкове тужиоца, а да је одредбом члана 10. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује према одредби члана 74. Закона о управним споровима, између осталог, прописано да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења, у складу са претходно одређеним временским оквиром за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Суд није одлучивао у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, будући да је оспорено решење поништено због битних повреда правила поступка, налазећи да чињенично стање, утврђено у управном поступку, не пружа поуздан основ за такво одлучивање Суда.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву, а у извршењу ове пресуде тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда у погледу поступка, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 30.11.2017. године, II-4 У. 11522/15

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

CP